

opmærksom paa, at Betalingen af de 5 Øre pr. Eksemplar for de saakaldte anmeldte Blade maaske vil virke trykkende for visse Foreningsblade og Tidsskrifter, saa tør jeg ikke bestride det. Jeg vil dog gerne gøre opmærksom paa, at vi jo ikke er kommet ind paa, at Postvæsenet — naar vi ser bort fra Gebyret for Opkrævning af Abonnementsbetalingen — graduerer det Vederlag, der skal ydes Postvæsenet for det Arbejde, det udfører, hverken i Forhold til de paagældendes økonomiske Evne, der skal udrede Gebyret, eller i Forhold til Værdien af de Genstande, der er Tale om at bogføre eller paa anden Maade at arbejde med i Postvæsenets Tjeneste. Det er jo saaledes, at der tages henholdsvis 5 eller 10 Øre for Befordring af et Brev her i Landet uden Hensyn til, om det er en Millionær eller den fattigste Sygige, der afsender det. Hvis man bliver klar over, at det er rigtigt, at der ydes et vist Vederlag for Besørgelsen af de ikke abonnerede Blade, saa tror jeg, det er berettiget at sige, at eftersom Arbejdet er ens, saa kan der ikke gøres nogen Forskel paa, om det er Foreningsblade eller andre Blade, og Betalingen maa være den samme uden Hensyn til, om den maaske for nogle mindre Blades Vedkommende vil være mere trykkende end for de større. Jeg tror, det vil være rigtigt at holde paa det Princip, som nu gælder for Postvæsenet og har været gældende i mange Aar, at Betalingen, der ydes for det samme Arbejde, er ens uden Hensyn til, om de, der skal betale den, har større eller mindre Raad til at betale.

Det ærede Medlem mente ogsaa, at det kunde være tvivlsomt, om man skulde gaa til den Omregulering af Pakkebesørgelsen, der blev vedtaget af Folketinget, for paa den Maade at skaffe et Ækvivalent for den Mindreindtægt, der vilde fremkomme ved, at man beholdt de nuværende Lokalportodistrikter. Jeg skal gøre opmærksom paa, at Postpakkens Besørgelse nu for Tiden paalægger Postvæsenet betydelig større Udgifter end for faa Aar tilbage, baade fordi der nu er mange flere Pakker at besørges og af Hensyn til Kravet om Pakkernes hurtigere og sikrere Udbringelse. Hvis det ærede Medlem vilde se paa Finanslovsforslaget, vilde han ogsaa der finde, at der er ikke saa faa Udgifter, der er begrundede i Ønskeligheden af, at man kan faa en bedre og hurtigere Pakkebesørgelse fra København til Jylland, end vi har haft tidligere. Jeg tror, det i og for sig kan siges at

være meget vel begrundet og forsvarligt at gaa til denne Forhøjelse af Pakkeporto.

Jeg kan være enig med det ærede Medlem i, at der kan være Grund til at se paa de Regler for Erstatning for beskadigede Pakker, der findes, ligesom jeg ogsaa er enig i, at der maaske ikke er Grund til i saa stor Udstrækning, som det nu sker, ogsaa i denne Lov, at sætte Revisionsbestemmelser ind i Lovene. Selv om der ikke findes nogen Revisionsbestemmelse i en Lov, kan en Minister jo, naar han finder det for godt, forelægge den til Revision. Det er et Spørgsmaal, som jeg ikke skal have noget imod at tage op til Forhandling med det Udvalg, som jeg forstaar vil blive nedsat.

Naar det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) mente, at man havde benyttet sig for meget i Argumentationen for de 5 Øre for de anmeldte Blades Vedkommende af Henvisningen til Arbejdet med saadanne Blade, er det selvfølgelig noget en Skønssag; men jeg skal ikke komme dybere ind paa det. Naar Sagen kommer i Udvalg, kan jeg maaske komme til at gøre nærmere Rede for det Arbejde, der i saa Henseende paahviler Postvæsenet. Da det ærede Medlem var enig i, at der ikke var meget at sige til de 5 Øre, haaber jeg, at de fremdeles maa gaa deres Gang ogsaa gennem dette Ting. I øvrigt er det ganske tilfredsstillende for mig at høre, at det ærede Medlem mener, at det af Ministeriet forelagte Forslag med Hensyn til Bladporto baade var bedre og mere rationelt end det, der blev vedtaget. Jeg tror, jeg tillod mig i Foraaret eller i Sommer, da Sagen var til en kort Førstebehandling her, at gøre opmærksom paa, at der var det mærkelige under Behandlingen i Folketinget, at man i Virkeligheden fra alle Sider erkendte, at det Ministeriet havde foreslaaet, var bedre end det, man nu vedtog, men man turde af forskellige Grunde ikke gaa ind paa det, Ministeriet havde foreslaaet, og som man indrømmede var bedre. Det gjaldt f. Eks. Lokalportoforholdene. Man sagde: Det Ministeriet har foreslaaet, er i Virkeligheden det mest rationelle; men vi tør ikke saadan bryde med det bestaaende, som det vil blive Tilfældet, hvis vi gaar ind paa det af Ministeriet foreslaaede. Den samme Erkendelse var, saa vidt jeg forstod, til Stede med Hensyn til Bladporto. Man mente i Virkeligheden, at det Ministeriet havde foreslaaet, var det mest rationelle; men af Hensyn til Flertallet af Bladene,